

Arrest

nr. 106 997 van 19 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 29 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat P. RAES, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees van 27 jaar en beschikt u over de Albanese nationaliteit. U bent geboren in het dorp Babinë, behorend tot de gemeente Tropoje, gelegen in het noorden van Albanië. U woonde daar met uw ouders, 4 broers en 4 zussen.

In 1993 kreeg uw broer As. ruzie met de familie B.. De ruzie ging over grondbezit en de toegang tot water om die grond te irrigeren. Uw broer werd eerst geduwd en geslagen door leden van de familie B. en werd daarna door zijn vrienden opgejut om wraak te nemen.

Daags daarna vermoorde uw broer Hal. B. met enkele messteken. Uw broer vertrok meteen en sindsdien hebt u hem nooit meer gezien en nooit meer iets van hem gehoord.

Vanaf dat moment verkeerden jullie in bloedwraak met de familie B. U moest stoppen met school omdat die dicht bij het huis van de familie B. lag en u bleef drie jaar ononderbroken thuis.

Omstreeks 1995 werd er bij jullie thuis een huiszoeking verricht door een agent die familie was van de familie B.. Hij bedreigde jullie en sloeg uw broer. Hierna moest hij ontslag nemen en uiteindelijk verliet hij ook Albanië.

In 1996 ging er een nieuwe school open en u ging opnieuw af en toe naar school. U werd steeds begeleid door familie van uw moeders kant toen u naar school ging. Na de lagere school ging u naar de middelbare school in het dorp Bajram Curr. Na de middelbare school stopte u met studeren. Uw jongste broer en uw broer Y. studeerden beiden aan de hoge school in Shkoder gedurende drie jaar. Y. huurde een woning in Shkoder en ging regelmatig naar school.

In 1998 kwamen er mannen bij jullie op de binnenplaats. Deze mannen schoten richting jullie huis en jullie schoten daarop terug. In 2002 -2003 werd uw moeder bedreigd door Hax. B., de broer van Hal. Jullie belden daarop de politie die Hax. arresteerde.

In 2010 kwam u eens in aanraking met de Albanese autoriteiten omdat u in een gevecht verwickeld was met een andere persoon in het dorp Bajram Curr. Voor de rest heeft u nooit problemen gehad met de Albanese autoriteiten.

Op 6 februari 2012 werd er een moordpoging ondernomen op uw neef Ar. in Tirana. Toen hij gestopt was voor de verkeerslichten werd hij beschoten. Hij zag dat de dader lang haar had.

Er werden ook verschillende pogingen ondernomen om tot een verzoening te komen tussen beide families maar de familie B. wilde er niet op ingaan.

Omdat u de provocaties beu was en een normaal leven wilde leiden verliet u Albanië op 6 juni 2011. U verbleef eerst een tijd in Duitsland bij de neef van uw vader tot u naar België kwam op 9 augustus 2011.

U vroeg voor de eerste maal asiel aan in België op 10 augustus 2011. U verbleef hier in een opvangcentrum waar u ruzie kreeg met een andere Albanees, Am. H.. Jullie gingen op de vuist waarbij u uw vinger brak en jullie werden beiden uit het opvangcentrum gezet. U kwam de man nogmaals tegen voor het gebouw van het CGVS waar hij u bedreigde. U wilde klacht indienen tegen de man bij de Belgische politie maar u werd wandelen gestuurd.

Daarop besliste u om afstand te doen van uw asielaanvraag in België en naar Duitsland te gaan waar ook uw broer Y. verbleef. U vertrok uit België op 22 september 2011.

U vroeg asiel aan in Duitsland maar u werd ten gevolge van de Dublinregeling opnieuw naar België doorverwezen.

Hier vroeg u voor de tweede maal asiel aan op 6 november 2012.

Uw ouders wonen nog steeds thuis en kennen geen problemen, uw broers E. en S. wonen bij uw ouders en komen niet buiten door de bloedwraak. Uw broer Y. vroeg asiel aan in Duitsland. Hij kreeg er een tijdelijk verblijfsstatuut voor twee jaar.

U legde volgende documenten neer ter staving van uw asielaanvraag: uw identiteitskaart, uw rijbewijs, uw paspoort, een attest van de verzoeningscommissie, een attest van de gemeente Tropoje, uw documenten met betrekking tot uw asielaanvraag in Duitsland, een uitspraak van het parket van Tropoje en tenslotte ook nog twee documenten waaruit blijkt dat uw broer een tijdelijke verblijfsvergunning heeft gekregen in Duitsland.

B. Motivering

Er dient vastgesteld te worden dat u onvoldoende elementen heeft aangebracht die erop wijzen dat u Albanië verlaten hebt uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of wegens het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Er kan immers geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen als zou u in bloedwraak verkeren met leden van de familie B..

Ten eerste legt u geen enkel aanvaardbaar bewijs neer van de door u verklaarde feiten.

Voor wat het attest van de vredesmissionarissen en het attest van de gemeente Tropoje betreft verwijzen we naar informatie waarover het CGVS beschikt en waaruit blijkt dat dergelijke attesten in Albanië eenvoudigweg tegen betaling kunnen verkregen worden (zie administratief dossier).

Beide attesten zijn ook heel recent en het attest van de vredesmissionarissen dateert zelfs van na uw eerste asielaanvraag, wat duidelijk wijst op het gesolliciteerd karakter van dit document (CGVS 26 november 2012 (hierna CGVS 1), pp. 9 – 10). Deze stukken hebben dan ook zeer weinig bewijswaarde, zij kunnen slechts een ondersteuning vormen van geloofwaardige verklaringen.

Voor andere cruciale delen van uw verklaringen weet u dan weer geen bewijsstukken neer te leggen.

Zo legt u geen bewijsstukken neer die de oorspronkelijke moord aantonen van uw broer op Hal. B. aantonen (CGVS 1, p. 11).

Gezien het hier een moord betreft waarnaar een gerechtelijk onderzoek gebeurd is en u verklaart dat er verschillende huiszoekingen zijn gebeurd naar aanleiding van dit onderzoek zou toch kunnen verwacht

worden dat hier documenten van kunnen worden neergelegd (CGVS 13 maart 2013 (hierna CGVS 2), p. 9).

Ook de arrestatie van Hax. B. naar aanleiding van de bedreigingen tegen uw moeder weet u niet te staven. Nochtans verklaart u dat jullie klacht tegen hem hebben ingediend (CGVS 1, pp. 11; CGVS 2, p. 10). Aldus zou kunnen verwacht worden dat u ook hier enig document van weet neer te leggen.

Ook van de aanval op uw neef Ar., het meest recente voorval dat volgens u moet gekaderd worden binnen die bloedwraak, weet u niet te staven met enig document. U verklaart nochtans dat het voorval werd besproken op het televisiekanaal "top channel" en in verschillende kranten.

U zocht tijdens het tweede interview op het CGVS samen met de tolk op het internet maar u vond niks terug. U werd daarna de tijd gegeven om zelf nog opzoekwerk te verrichten en de door u gevonden resultaten over te maken aan het CGVS (CGVS 1, p. 3 en CGVS 2, p. 11).

Tot op heden (25 maart 2013) werden echter geen documenten van u hieromtrent aan het CGVS overgemaakt.

De verklaring als zou uw broer een verblijfsvergunning gekregen hebben in Duitsland naar aanleiding van de bloedwraak waarin jullie verkeren staat u niet met afdoende bewijs. De Duitse documenten van uw broer tonen enkel aan dat hij in Duitsland een tijdelijke verblijfstatus heeft gekregen van twee jaar en dat zijn asielaanvraag werd afgehandeld en onaanvechtbaar is. Deze documenten tonen geenszins aan waarom uw broer deze status heeft gekregen.

Ook hiervoor werd u gevraagd om het CGVS de nodige stukken voor te leggen die aantonen waarom precies uw broer een verblijfstitel van twee jaar in Duitsland heeft gekregen. U verklaarde hem deze documenten te zullen vragen en deze te zullen opsturen (CGVS 2, p. 11).

Ook hiervoor werd door het CGVS tot op heden (25 maart 2013) geen enkel document ontvangen.

Voor een verdere evaluatie van uw vrees zijn we dus genoodzaakt om ons te baseren op uw verklaringen waaruit evenmin blijkt dat u in een bloedwraak zou verkeren.

Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt duidelijk dat één van de basisprincipes van bloedwraak in Albanië is, dat er geen vergelding mag plaatsvinden in een betrokkene zijn huis en dat slachtoffers van bloedwraak net daarom hun huizen niet verlaten tenzij daar toestemming werd toe verleend door de tegenpartij.

Hoewel deze regels betreffende bloedwraak die in de Kanun (Albanees gewoonterecht) zijn opgetekend de laatste jaren niet meer zo strikt worden gevolgd kan uit uw verklaringen echter worden opgemaakt dat zowel u, uw vader als uw broers op regelmatige basis de woning verlieten zonder dat daarvoor de toestemming werd gegeven. Daarnaast vertonen uw verklaringen omtrent de periodes waarop jullie het huis konden verlaten ook een aantal eigenaardigheden die afbreuk doen aan uw geloofwaardigheid.

Zo verklaarde u dat u zelf vanaf uw 16 jaar niet meer kon naar school gaan (CGVS 2, p. 3) en dat uw jongste broer E. tijdens zijn middelbare studies ongeveer de helft van de tijd niet naar school kon gaan en dat uw oudste broer sinds het begin van de bloedwraak nooit meer naar school kon gaan (CGVS 2, p. 6).

Daarnaast verklaarde u ook dat uw twee broers, E. en Y., hoger onderwijs volgden. Y. ging gedurende 3 jaar naar de hogeschool in Shkoder en huurde er een studentenwoning. Uw jongste broer studeerde een jaar in Tirana en woonde daar bij uw zus in (CGVS 1, p. 5; CGVS 2, p. 6).

Het is echter bijzonder merkwaardig dat uw jongste broer eerst maar halftijds naar school kan gaan tijdens het middelbaar en vervolgens probleemloos kan studeren in het hoger.

Op geen enkel ogenblik weet u ook enig aanvaardbare verklaring te geven voor het feit waarom de ene broer wel en de andere niet naar school zou kunnen gaan en dus de woning zou kunnen verlaten. Uw verklaring als zouden de bloedwrekers enkel wraak willen nemen op de belangrijke zonen en niet op de jongste zonen (CGVS 2, p. 6) houdt geen steek aangezien u verklaart dat uw jongere broer Y. asiël heeft aangevraagd in Duitsland omwille van de bloedwraak en uw jongste broer E. thuis zit in Tropoje (CGVS 1, pp. 3 - 4).

Verder verklaarde u ook dat uw vader niet gevisieerd werd en zijn huis regelmatig verliet (CGVS 1, p. 4, p. 13) wat vragen oproept naar de modaliteiten die hierrond waren afgesproken.

Gezien dit gegeven van groot belang is voor uw familie zou van u kunnen verwacht worden dat u heel duidelijk weet aan te geven hoe de familie B. dit aan uw familie heeft laten weten. Dit kunt u echter niet, u geeft heel vaag aan dat dit "via via" gebeurde en geeft verschillende mogelijkheden waarop dit zou kunnen gebeurd zijn (CGVS 1, p. 13, CGVS 2, p. 11).

Vervolgens verklaarde u eerst dat om uw rijbewijs te halen in Albanië u 12 praktijklessen volgde (CGVS 1, p. 8). Wanneer u er echter mee geconfronteerd werd dat dit impliceerde dat u ook hiervoor uw woning had verlaten verklaarde u dat u het rijbewijs had bekommen via corruptie (CGVS 2, p. 9).

Er kan van u echter redelijkerwijs verwacht worden dat u op een dergelijke eenvoudige vraag een eenduidig antwoord weet te geven.

Verder bleek dat u ook zonder problemen uw paspoort en identiteitskaart kon afhalen in Tropoje (CGVS 1, p. 8; CGVS 2, p. 9). Indien uw familie daadwerkelijk slachtoffer was van een dreigende bloedwraak

dan kan redelijkerwijs verwacht worden dat u en uw broers allen evenveel zouden geviseerd worden en dat jullie om die dreiging te voorkomen jullie huis zo min mogelijk zouden verlaten.

U verklaarde ook in 2010 in contact te zijn gekomen met de Albanese autoriteiten na verwickeld te zijn geweest in een gevecht in Bajram Curr (CGVS 1, p. 8). Uw jongste broer zou een vriendinnetje die hij via internet had leren kennen gaan bezoeken zijn in Tirana. Terwijl hij er op terras iets mee zat te drinken zou hij echter slaag gekregen hebben van een streekgenoot. Om de laatstgenoemde een lesje te leren gaf uw vader u de opdracht om hem te gaan aftroeven indien hij zich niet verontschuldigde (CGVS 2, pp. 7 – 9).

Dergelijk gedrag valt echter geenszins te rijmen met het koesteren van een vrees voor een bloedwraak. Ten eerste zou redelijkerwijs kunnen verwacht worden dat uw broer geen terrasjes meer gaat doen en ten tweede zou van u kunnen verwacht worden dat u uw huis niet verlaat om u nog meer problemen op de hals te halen.

Door dit toch te doen stelt u zich bloot aan de dreiging van de familie B. en anderzijds loopt u het risico om u nog bijkomende gelijkaardige problemen op te lopen hetgeen uiterst onwaarschijnlijk is.

Ook het feit dat uw neef aangevallen werd in Tirana wijst op geen enkele manier op die bloedwraak, hij heeft enkel een man met lang haar gezien (CGVS 1, p. 14). Eender wie kan uw neef dus aangevallen hebben.

Ook het feit dat u 2 maand na uw aankomst in België wacht om een asielaanvraag te doen, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de vrees (CGVS, p. 10; administratief dossier Dienst Vreemdelingenzaken). Van iemand die beweert voor zijn leven te vrezen kan verwacht worden dat hij meteen internationale bescherming zoekt.

Het ontbreken van bewijsstukken waarvan redelijkerwijze de neerlegging zou mogen worden verwacht in zulk een zaak, de lage bewijswaarde van de wel neergelegde stukken, de geloofwaardigheidsproblemen betreffende uw verklaringen en tot slot de laattijdige asielaanvraag nopen ons ertoe te besluiten dat er ook aan de essentiële elementen van uw asielrelaas geen geloof kan gehecht worden en dat deze feiten dan ook geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van het Vluchtelingenstatuut of het subsidiaire beschermingstatuut.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Uw identiteitskaart en paspoort tonen enkel uw identiteit en nationaliteit aan die niet in twijfel wordt getrokken.

Uw rijbewijs toont aan dat u in Albanië gemachtigd bent om met de wagen te rijden.

De enveloppe van DHL toont aan dat uw documenten vanuit Albanië werden opgestuurd naar België hetgeen evenmin betwist wordt.

Het treinticket dat u voorlegt toont aan dat u van Eupen naar Brussel bent gereisd. Ook dit wordt niet in twijfel getrokken.

Het doktersbriefje dat u neerlegt toont enkel aan dat u in België naar de dokter bent geweest.

Uw documenten uit Duitsland tonen aan dat u in Duitsland asiel hebt aangevraagd.

Het gerechtelijk document dat u neerlegt toont aan dat u werd opgepakt wegens slagen en verwondingen maar dat er geen klacht tegen u werd neergelegd.

De informatie waarop de Commissaris-generaal zich beroept werd aan uw administratief dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 29 april 2013 in een eerste middel de schending van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing aan, alsook de schending van het materieel motiveringsbeginsel.

Hij stelt dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze antwoordt op zijn asielaanvraag en “niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat hij geen gegronde vrees heeft” (zie het verzoekschrift, p. 4).

Hij wijst er echter op dat de formele en materiële motiveringsplicht vervat in artikel 97 van de Grondwet en de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering vereist.

Verzoeker stelt niet akkoord te gaan met de beslissing om zijn asielaanvraag af te wijzen *“op basis van beweringen die niet aannemelijk zouden worden gemaakt en ten gevolge van de beweerde lage/corrupte bewijswaarde van de neergelegde stukken, dewelke de geloofwaardigheid van zijn verhaal niet voldoende zouden staven”* (zie het verzoekschrift, p. 4).

Volgens hem blijkt uit zijn verklaringen duidelijk dat hij voldoende redenen heeft om minstens te vermoeden dat zijn leven en/of vrijheid in gevaar is ten gevolge van de moord door zijn broer op Hal. B. en de primitieve gewoonteregels uit de Kanun.

Verzoeker erkent dat een algemene bedreiging en onveiligheid in zijn land van herkomst onvoldoende is om als vluchteling te worden beschouwd en dat er sprake moet zijn van ‘een gegronde vrees voor vervolging’.

Verzoeker verwijst om die reden naar zijn verklaringen tijdens de voorgaande procedure, *“en is hij van mening dat het Commissariaat-Generaal met haar tendentieuze weergave van de feiten slechts haar onwil toont om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de concrete situatie waar verzoekende partij zich in bevond”* (zie het verzoekschrift, p. 4).

Hij vraagt zich af in welke mate er sprake kan zijn van een degelijk onderzoek als zomaar elke verklaring als weinig geloofwaardig wordt bestempeld in verhouding tot de concrete situatie in zijn land van herkomst en de door hem bijgebrachte stukken.

Verzoeker is van mening dat rekening moet worden gehouden met de feitelijke situatie in zijn land van herkomst omtrent bloedwraak.

Het besluit dat zijn verklaringen ongeloofwaardig zijn wegens onvoldoende of corrupte bewijzen, kan volgens verzoeker niet volstaan als motivering.

Hij verwijst verder naar het feit dat hij vóór en tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal enorm zenuwachtig was, hetgeen volgens hem begrijpelijk is gelet op de enorme consequenties.

Verzoeker stelt dat hij alle informatie waarover hij beschikt, heeft toegelicht, maar meent dat deze door de commissaris-generaal verkeerd werd beoordeeld. Hij herhaalt dat de ondervraging op het Commissariaat-generaal voor hem een zware dobber is zijn geweest maar dat hij evenwel naar best vermogen heeft geantwoord.

Dat hij tegenstrijdige informatie zou hebben gegeven, wat geleid heeft tot twijfels over zijn geloofwaardigheid, is volgens verzoeker niet het geval.

Hij wijst erop dat hij maar al te goed kon uitleggen wat de regels van de Kanun inhouden, welke familie hij te vrezen had, hoe het geschil met die familie tot stand is gekomen, dat zijn broer As. sinds de moord vermist is, dat zijn andere broers en zijn zussen ofwel in huis leven en bijna nooit buitenkomen ofwel ver van huis leven om zo aan de dreiging van de Kanun te ontkomen.

In het kader hiervan wijst verzoeker naar een beslissing van de rechtbank van het arrondissement Tropoje waaruit volgens hem blijkt dat zijn broer As. op de vlucht is ten gevolge van zijn veroordeling door die rechtbank.

Volgens verzoeker toont dit stuk wel degelijk aan dat er een moord gepleegd is die de bloedwraak heeft doen ontstaan -en waarvoor hij trouwens op de vlucht is-.

Voormeld stuk doet, volgens verzoeker het hoofdargument van de beslissing, met name dat verzoeker geen bewijsstukken heeft neergelegd die de moord op Hal. B. aantonen, teniet. Dit stuk is volgens verzoeker hét bewijs dat zijn vrees voor vervolging door de familie B., gezien de regels van de Kanun, terecht is.

Verzoeker wijst er verder op dat de documentatie waarop de commissaris-generaal zich beroept, aantoonst dat in de streek waaruit hij afkomstig is, zijnde Tropoje, Schköder, de regels van de Kanun het meest worden toegepast.

Hij stelt dat de bloedwraak dan ook een gegronde reden vormt om in België asiel aan te vragen.

Voor zover er al sprake zou zijn van vaagheden, van tegenstrijdigheden en een gebrek aan bewijsdocumenten, meent verzoeker dat deze gegevens niet van aard zijn om hem de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling te weigeren.

Verzoeker laat gelden dat hij voldoende duidelijkheid heeft gebracht omtrent zijn persoonlijke situatie en herhaalt dat de documentatie in het administratief dossier bevestigt dat er wél degelijk een reëel gevaar is voor bloedwraak in de streek van waar hij afkomstig is.

Wanneer al deze elementen in hun context worden gezien, is het volgens verzoeker duidelijk dat geen van de argumenten in de beslissing van de commissaris-generaal volstaan *“om over leven of dood van verzoeker te beslissen, door de asielaanvraag van verzoeker ongegrond te verklaren”* (zie het verzoekschrift, p. 6).

Verzoeker verwijst opnieuw naar zijn eerdere verklaringen en herhaalt zijn mening dat de commissaris-generaal onwil vertoont om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de concrete situatie waarin hij zich bevindt, temeer daar de eigen documentatie van het Commissariaat-generaal het tegendeel aantoonst.

Verzoeker voert aan dat een aantal gegevens duidelijk verkeerd begrepen en/of geïnterpreteerd werden en verwijst naar zijn consistente verklaringen in de voorgaande procedure. Hij is van mening dat deze op zichzelf bewijzen dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft.

Verzoeker stelt niet te begrijpen *“hoe zijn nochtans omvangrijke en zeer gedetailleerde verhaal plotseling herleid wordt tot een vat vol tegenstrijdigheden, op grond waarvan zijn asielaanvraag negatief wordt beantwoord”* (zie het verzoekschrift, p. 6).

Hij meent dat hij bovendien door de commissaris-generaal wordt afgerekend op zijn eerlijkheid; met name zijn eerlijke verklaringen waarbij hij bekent zich af en toe buitenshuis te hebben begeven om zijn paspoort, identiteitskaart en rijbewijs af te halen, worden aangewend om zijn vrees te ontkrachten.

Verzoeker voegt er aan toe dat op de ogenblikken waarop hij zijn huis verliet, hij er zich terdege van bewust was dat dit slecht kon aflopen voor hem.

Een terugkeer naar zijn land van herkomst om er een kluizenaarsbestaan te gaan leiden, is volgens verzoeker geen rooskeurig toekomstperspectief, zich buitenshuis begeven met het gevaar vermoord te worden evenmin.

Verzoeker roept in dat hij angst heeft om teruggestuurd te worden en aldus onderworpen te worden aan mensenrechtenschendingen.

Hij besluit dat de beslissing niet op afdoende wijze gemotiveerd werd.

In zijn tweede middel voert verzoeker een schending aan van artikel 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag).

Hij laat gelden dat de bedoelde beslissing hem *de facto* dwingt om terug naar zijn land van herkomst terwijl voormeld artikel 33 de verdragsluitende Staten verbiedt een vluchteling uit te wijzen of terug te drijven, op welke manier dan ook, naar de grens van het land waar zijn leven of vrijheid bedreigd zijn omwille van zijn ras, zijn religie, zijn nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of omwille van zijn politieke overtuiging.

Hij stelt dat de commissaris-generaal in elk geval de verplichting heeft om na te gaan of er *in casu* sprake was van een bedreiging van zijn leven en vrijheid bij terugkeer naar zijn land van herkomst en meent dat uit de feitelijke gegevens blijkt dat deze verplichting niet op bevredigende wijze werd nageleefd.

Volgens verzoeker heeft de commissaris-generaal zijn aanvraag zonder enig verder onderzoek afgewezen terwijl hij een reëel risico lijdt om bij terugkeer het slachtoffer te worden van bloedwraak.

Verzoeker wijst erop dat hij reeds een document van de verzoeningscommissie van 12 augustus 2012 neerlegde waaruit blijkt dat de familie B. niet bereid was om zich te verzoenen.

Verzoeker verwijst naar de verschillende factoren zoals opgesomd door UNHCR (UNHCR, *Position on claims for refugee status under the 1951 Convention relating to the Status of Refugees based on a fear of persecution due to an individual's membership of a family or clan engaged in a blood feud*, Genève, UNHCR, 2006) om de aard van het risico om terug te worden gestuurd naar het land van herkomst te bepalen, en meent dat hij aan alle factoren voldoet om onder het risico van bloedwraak te vallen.

Gelet op die gegevens is het volgens hem zeker niet aangewezen om hem terug te sturen naar zijn land van herkomst.

Hij besluit dat zijn vrees voor terugkeer gerechtvaardigd is; minstens kon het gevoerde onderzoek niet tot de genomen beslissing leiden.

Verzoeker werpt in zijn derde middel vervolgens een schending op van het redelijkheidsbeginsel.

Hij stelt dat een genomen beslissing moet voortspuiten uit een zorgvuldig onderzoek en dat het een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens ook zou kunnen worden genomen; dat men die als een redelijk verantwoorde beslissing moet kunnen zien en aanvaarden.

Hij stelt dat die beslissing zonder enig onderzoek en louter om reden van gebrek aan bewijs en overtuiging, zijn asielaanvraag weigert, zodat gesteld kan worden dat deze beslissing geenszins op redelijke wijze is genomen.

Hij wijst erop dat hij zijn motieven om asiel aan te vragen klaar en duidelijk heeft opgegeven, terwijl zijn aanvraag zomaar verworpen werd om reden dat zijn verhaal weinig overtuigend is, tegenstrijdigheden bevat en concrete bewijzen mist.

Verzoeker stelt dat bij een zorgvuldig onderzoek, nooit zou kunnen worden besloten tot weigering van de vluchtelingenstatus.

Verzoeker haalt aan dat in de beslissing te lezen staat dat hij bij een opzoeking op het internet niets terugvond, terwijl uit het verhoorverslag op het Commissariaat-generaal blijkt dat hij via Youtube een reportage heeft laten zien over Fatmir Haklaj en dit bovendien vertaald werd door de tolk.

Verzoeker stelt dat hij ook de indruk heeft dat de commissaris-generaal het feitenrelaas minimaliseert en de aangevoerde bewijsstukken zonder reden kwalificeert als “tegen betaling verkregen” en dit dan nog “op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt”.

Verzoeker stelt zich hierbij de vraag of een dergelijke behandeling van een asiëldossier toegesplitst is op de persoonlijke situatie van de asielzoeker en of dit correct, objectief en rechtvaardig is.

Hij laat gelden dat zonder bewijs van het tegendeel, het attest van de vredesmissionarissen van 12 augustus 2012 moet worden beschouwd als rechtmatig verkregen bewijs; elke andere kwalificatie van dit document moet worden geweerd.

Hij meent dat een degelijk onderzoek had kunnen bevestigen dat hij redenen heeft om te geloven dat er gevaar bestaat dat de regels van het Vluchtelingenverdrag in zijn land van herkomst geschonden werden en worden.

Voorgaande argumenten doen bij verzoeker vragen rijzen omtrent de ernst waarmee de commissaris-generaal *in casu* besliste over het al dan niet toekennen van de vluchtelingen- of subsidiaire beschermingsstatus, en bijgevolg over het ten onrechte terugsturen van verzoeker naar zijn land van herkomst, met mogelijks fatale afloop.

Verzoeker laat gelden dat de middelen die hij aanvoerde volstaan om een vernietiging van de bestreden beslissing te rechtvaardigen.

Hij besluit dat erin zijn hoofde wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A.(2) van het Vluchtelingenverdrag bestaat en dat de motieven in de bestreden beslissing hieraan geen afbreuk doen.

Verzoeker vraagt de Raad "*de oorspronkelijke beslissing teniet te doen*" en "*dientengevolge te zeggen voor recht dat de weigering tot erkenning als vluchteling van de Commissaris-Generaal ongegrond is en aan verzoekende partij bijgevolg de status van vluchteling toe te kennen*" (zie het verzoekschrift, p. 10).

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een beslissing van de rechtbank van het arrondissement Tropoje.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel

over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad stelt vast dat verzoeker er niet in slaagt zijn vrees voor vervolging zoals bedoeld in artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) aannemelijk te maken.

Er kan immers geen geloof gehecht worden aan zijn verklaringen als zou op hem een bloedwraak rusten.

De verklaringen van verzoeker bevatten vooreerst een aantal ongerijmdheden en tegenstrijdigheden, waardoor hij er niet slaagt de tegen zijn familie uitgesproken bloedwraak aannemelijk te maken.

Uit informatie welke door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat één van de basisprincipes van bloedwraak in Albanië is, dat er geen vergelding mag plaatsvinden in een betrokkene zijn huis en dat slachtoffers van bloedwraak net daarom hun huizen niet verlaten, tenzij daar toestemming werd toe verleend door de tegenpartij.

Hoewel deze regels betreffende bloedwraak die in de Kanun, het Albanees gewoonrecht, zijn opgetekend, de laatste jaren niet meer zo strikt worden gevolgd, kan uit verzoekers' verklaringen echter worden opgemaakt dat zowel hij, zijn vader als zijn broers, regelmatig de woning verlieten zonder dat daarvoor de toestemming werd gegeven.

Zo stelt de Raad vast dat verzoeker enerzijds verklaarde zelf vanaf zijn 16 jaar niet meer naar school te zijn gegaan (zie het verhoorverslag van 13 maart 2013 -hierna afgekort als 'CGVS 2'-, p. 3); dat zijn jongste broer E. tijdens zijn middelbare studies ongeveer de helft van de tijd niet naar school kon gaan en dat zijn oudste broer sinds het begin van de bloedwraak nooit meer naar school kon gaan (CGVS 2, p. 6).

Daarnaast verklaarde hij evenwel dat zijn twee broers, E. en Y., hoger onderwijs volgden. Y. ging zelfs gedurende 3 jaar naar de hogeschool in Shkoder en huurde er een studentenwoning. Zijn jongste broer studeerde een jaar in Tirana en woonde daar bij zijn zus in (zie het verhoorverslag van 26 november 2012 -hierna afgekort als 'CGVS 1'-, p. 5; CGVS 2, p. 6).

Het is echter bijzonder merkwaardig dat zijn jongste broer eerst maar halftijds naar school kan gaan tijdens het middelbaar en vervolgens probleemloos kan studeren aan de hogeschool.

De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker op geen enkel ogenblik enige aanvaardbare verklaring kan geven voor het feit dat de ene broer wél en de andere niet naar school zou kunnen gaan en dus de woning zou kunnen verlaten.

Zijn verklaring als zouden de op wraak beluste personen enkel wraak willen nemen op de belangrijke zonen en niet op de jongste zonen (CGVS 2, p. 6) houdt geen steek aangezien verzoeker verklaarde dat zijn oudste broer sinds de bloedwraak niet meer naar school is kunnen gaan; zijn jongere broer Y. asiel heeft aangevraagd in Duitsland omwille van de bloedwraak en zijn jongste broer E. thuis zit in Tropoje (CGVS 1, p. 3, 4).

Verder verklaarde verzoeker ook dat zijn vader niet gevisieerd werd en zijn huis regelmatig verliet (CGVS 1, p. 4, 13). Als hoofd van het gezin is de vader bij uitstek een belangrijke persoon op wie de familie B. wraak kon nemen.

Bovendien roept dit vragen op naar de modaliteiten die hierrond waren afgesproken. Verzoeker weet echter niet hoe de familie B. dit aan zijn familie heeft laten weten; hij geeft heel vaag aan dat dit "via via" gebeurde en geeft verschillende mogelijkheden waarop dit zou kunnen gebeurd zijn (CGVS 1, p. 13, CGVS 2, p. 11). Indien zijn familie daadwerkelijk slachtoffer was van een dreigende bloedwraak, dan kan redelijkerwijs verwacht worden dat verzoeker, zijn broers en zijn vader allen evenveel zouden gevisieerd worden en dat ze om die dreiging te voorkomen hun huis zo min mogelijk zouden verlaten, temeer daar verzoeker zelf te kennen gaf dat er geen gelegenheden waren bepaald waarop zij zonde risico te lopen het huis mochten verlaten (CGVS 1, p. 13).

Vervolgens verklaarde verzoeker eerst dat om zijn rijbewijs te halen in Albanië, hij twaalf praktijklessen volgde (CGVS 1, p. 8). Wanneer hij er echter mee geconfronteerd werd dat dit impliceerde dat hij ook hiervoor zijn woning had verlaten, verklaarde verzoeker dat hij het rijbewijs had bekomen door betaling van 500 euro zonder naar de lessen te hoeven (CGVS 2, p. 9).

Gelet op het feit dat verzoeker tijdens zijn eerste verhoor letterlijk verklaarde "*ik heb twaalf praktijklessen genomen*" (CGVS 1, p. 8), is de Raad van mening dat het bovenstaande verweer van verzoeker een post-factum verklaring betreft, die na reflectie tot stand gekomen is en die derhalve niet wordt aangenomen.

Verder bleek dat hij (zelf) zonder problemen zijn paspoort en identiteitskaart kon afhalen in Tropoje (CGVS 1, p. 8; CGVS 2, p. 9).

Zijn verweer dat zijn eerlijke verklaringen, waarbij hij bekent zich af en toe buitenshuis te hebben begeven voor het afhalen van zijn paspoort, identiteitskaart en rijbewijs, "worden aangewend om diens omschrijving van de feiten te kwalificeren als "wars van tegenstrijdigheden", quod non" (zie het verzoekschrift p. 6), wordt evenmin aangenomen.

Indien verzoeker werkelijk het risico zou lopen door de familie B. te worden vermoord, is het niet aannemelijk dat hij dit risico zou nemen in een poging om documenten te bekomen. De Raad merkt op dat verzoeker overigens zelf stelt dat op de ogenblikken waarop hij zijn huis verliet, hij er zich terdege van bewust was dat dit slecht kon aflopen, wat eveneens afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het bestaan van zijn vrees.

Daarnaast verklaarde verzoeker ook in 2010 in contact te zijn gekomen met de Albanese autoriteiten na verwickeld te zijn geweest in een gevecht in Bajram Curr (CGVS 1, p. 8). Zijn jongste broer zou een vriendinnetje die hij via internet had leren kennen, gaan bezoeken zijn in Tirana. Terwijl hij er op terras iets mee zat te drinken, zou zijn broer echter slaag gekregen hebben van een streekgenoot. Om de laatstgenoemde een lesje te leren gaf verzoekers' vader hem de opdracht om deze persoon te gaan aftroeven indien hij zich niet verontschuldigde (CGVS 2, pp. 7 – 9).

Dergelijk gedrag valt echter niet te rijmen met het bestaan van een vrees voor een bloedwraak.

Ten eerste zou redelijkerwijs kunnen verwacht worden dat zijn broer geen terrasjes meer gaat doen en ten tweede zou van verzoeker kunnen verwacht worden dat hij het huis niet verlaat om zich nog meer problemen op de hals te halen. Door dit toch te doen stelt verzoeker zich bloot aan de dreiging van de familie B. en loopt hij bovendien het risico om nog bijkomende gelijkaardige problemen op te lopen. Een dergelijke houding is aldus tegenstrijdig met de door hem verklaarde vrees en keert zich ook tegen zijn geloofwaardigheid.

Waar verzoeker er in zijn verzoekschrift op wijst dat hij tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal maar al te goed kon uitleggen wat de regels van de Kanun inhouden, stelt de Raad vast dat dit geen afbreuk doet aan bovenstaande vaststelling dat hij en zijn familieleden -in tegenstrijd met de regels van de Kanun- geregeld hun huis verlieten.

Zijn verklaring dat zijn andere broers en zijn zussen ofwel in huis bleven en bijna nooit buitenkomen ofwel ver van huis leven om zo aan de dreiging van de Kanun te ontkomen, stemt evenmin overeen met voorgaande vaststellingen.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich louter beperkt tot het tegenspreken van zijn eerdere verklaringen waaruit blijkt dat hij en zijn familieleden nog op geregeld het huis verlieten, zonder een verklaring te geven voor deze concrete vaststellingen. Deze berusten op het administratief dossier, zijn pertinent en raken aan de kern van verzoekers' asielrelaas.

De Raad stelt daarenboven vast dat verzoeker geen enkel aanvaardbaar bewijs neerlegde van de door hem verklaarde feiten.

Voor wat het attest van de vredesmissionarissen en het attest van de gemeente Tropoje betreft, verwijst de Raad naar de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd en waaruit blijkt dat dergelijke attesten in Albanië eenvoudigweg tegen betaling kunnen verkregen worden.

Beide attesten zijn daarenboven vrij recent (respectievelijk: 12 augustus 2011 en 22 april 2011) ten overstaan van het voorval -in 1993- dat de bloedwraak deed ontstaan; het bijgebracht attest van de vredesmissionarissen dateert zelfs van na de eerste asielaanvraag op 10 augustus 2011 van verzoeker, wat duidelijk wijst op het gesolliciteerd karakter van dit document (CGVS 1, p. 9, 10). Deze stukken kunnen slechts een ondersteuning vormen voor geloofwaardige verklaringen maar vermogen niet ongeloofwaardige verklaringen, geloofwaardig te maken.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift opnieuw verwijst naar het attest van de vredesmissionarissen en zich beperkt tot de stelling dat zonder gegrond bewijs van het tegendeel, dit attest moet worden beschouwd als rechtmatig verkregen bewijs, wijst de Raad er op dat aan stukken bewijswaarde kan worden ontzegd indien deze naar zijn oordeel onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (RvS 11 oktober 2007, nr. 175.643, RvS 11 april 2008, nr. 181.967).

Uit de voorgaande analyse blijkt dat de door verzoeker voorgelegde documenten onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit, zowel op basis van de vaststelling dat dergelijke documenten gemakkelijk tegen betaling verkregen kunnen worden, als op basis van het gesolliciteerd karakter ervan. Bijgevolg hecht de Raad geen bewijswaarde aan de voorgelegde stukken.

Ook de overige door hem neergelegde documenten kunnen de geloofwaardigheid van zijn relaas niet herstellen.

Zijn identiteitskaart en paspoort tonen enkel zijn identiteit en nationaliteit aan die niet in twijfel wordt getrokken.

Zijn rijbewijs toont aan dat hij in Albanië gemachtigd is om een wagen te besturen. De omslag van DHL toont aan dat documenten vanuit Albanië werden opgestuurd naar België, hetgeen evenmin betwist wordt.

Het treinticket dat verzoeker voorlegt, toont aan dat hij van Eupen naar Brussel is gereisd. Ook dit wordt niet in twijfel getrokken.

Het doktersbriefje dat hij neerlegt toont enkel aan dat hij in België een dokter heeft geraadpleegd.

De documenten uit Duitsland tonen aan dat hij aldaar asiel heeft aangevraagd.

Het gerechtelijk document dat hij neerlegt toont aan dat hij werd opgepakt wegens slagen en verwondingen maar dat er geen klacht tegen hem werd neergelegd.

Geen van deze documenten kunnen echter in verband worden gebracht met de vervolgingsproblemen waarvan verzoeker beweert het slachtoffer te zijn.

Voor andere cruciale delen van zijn verklaringen weet verzoeker dan weer geen bewijsstukken neer te leggen.

Zo legt hij geen bewijsstukken neer die de moord van zijn broer op Hal. B. aantonen (CGVS 1, p. 11). Gezien het hier een moord betreft waarop een gerechtelijk onderzoek is gevolgd en verzoeker verklaart dat er verschillende huiszoekingen zijn gebeurd naar aanleiding van dit onderzoek, zou toch kunnen verwacht worden dat hier documenten van kunnen worden neergelegd (zie het verhoorverslag van 13 maart 2013 -hierna CGVS 2-, p. 9).

Ook de arrestatie van Hax. B. naar aanleiding van de bedreigingen tegen zijn moeder, weet verzoeker niet te staven.

Nochtans verklaart verzoeker op het Commissariaat-generaal dat zij tegen deze klacht hadden ingediend (CGVS 1, p. 11; CGVS 2, p. 10). Aldus zou kunnen verwacht worden dat verzoeker ook hier enig document van weet neer te leggen.

Ook van de aanval op zijn neef Ar., het meest recente voorval dat volgens verzoeker moet worden gekaderd binnen die bloedwraak, weet verzoeker niet te staven met enig document.

Verzoeker verklaart nochtans dat het voorval werd besproken op het televisiekanaal "top channel" en in verschillende kranten. Het blijkt dat hij tijdens het tweede verhoor op het Commissariaat-generaal, samen met de tolk, op het internet zocht maar niets terugvond betreffende dit voorval. Verzoeker werd daarna de tijd gegeven om zelf nog opzoekwerk te verrichten en de door hem gevonden resultaten over te maken aan het Commissariaat-generaal (CGVS 1, p. 3 en CGVS 2, p. 11). Tot op heden werden echter geen documenten hieromtrent aan het Commissariaat-generaal noch aan de Raad overgemaakt. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanhaalt dat hij via Youtube een reportage heeft laten zien over F. H. en dit bovendien vertaald werd door de aanwezige tolk, wijst de Raad vooreerst naar die passus uit het verhoorverslag:

"-Kan u dat voor mij even opzoeken?"

AZ toont youtube filmpje

Tolk: reportage over F. H. die 44 dagen in voorarrest zat en dan vrijgelaten werd, de linkse partijen hebben zich veel zorgen gemaakt, hij zou zich schuilhouden in het kasteel van Kernaj, het feit dat hij gestorven is is een opluchting voor iedereen. Hij heeft Be. bedreigd en omwille van de bedreigen van F is die gedurende 12 jaar nt in Tropoje kunnen gaan. Het is F. H. die ook A. H. vermoord heeft." (zie het verhoorverslag p. 4).

Hieruit blijkt dat de vete tussen F. H. en B. en A. H. bezwaarlijk verband houdt met de door verzoeker beweerde bloedwraak tussen zijn familie en familie B. De verwijzing naar dit filmpje kan dan ook geen afbreuk doen aan de vaststelling dat verzoeker geen bewijzen heeft aangaande de aanval op zijn neef Ar.

Ook de verklaring als zou verzoekers' broer een verblijfsvergunning gekregen hebben in Duitsland naar aanleiding van de bloedwraak, staft verzoeker niet met afdoende bewijs. De Duitse documenten van zijn broer tonen enkel aan dat hij in Duitsland een tijdelijke verblijfstatus van twee jaar heeft gekregen en dat zijn asielaanvraag werd afgehandeld en onaanvechtbaar is.

Deze documenten tonen niet aan zijn broer deze status heeft gekregen. Het blijkt dat ook hiervoor aan verzoeker op het Commissariaat-generaal werd gevraagd stukken voor te leggen die aantonen waarom precies zijn broer een verblijfstitel van twee jaar in Duitsland heeft gekregen. Verzoeker verklaarde documenten te zullen vragen en deze te zullen opsturen (CGVS 2, p. 11). Tot op heden werd geen enkel stuk ontvangen.

Waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat de ongeloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker wegens onvoldoende bewijzen of corrupte bewijzen, niet kan volstaan als motivering, wijst de Raad er op dat dient rekening te worden gehouden met het geheel van de motivering van de beslissing en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn, *quod in casu*.

De Raad herhaalt dat de bewijslast in beginsel bij de kandidaat-vluchteling berust, die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Verklaringen kunnen op zich een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84), maar indien redelijkerwijze van de kandidaat-vluchteling kan worden verwacht dat er bewijzen kunnen worden voorgelegd, kan op basis van zijn medewerkingsplicht worden verwacht dat deze alle ernstige inspanningen levert om deze bewijzen voor te leggen. Indien geen bewijzen werden bijgebracht, dient de kandidaat-vluchteling een redelijke verklaring te verschaffen voor het ontbreken ervan; hij moet minstens aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen.

Ook zijn verweer dat hij wel wist welke familie hij te vrezen had, hoe het geschil met de familie tot stand is gekomen, dat zijn broer As. sinds de moord vermist is, kan niet worden aangenomen.

Dit verklaart immers geenszins waarom verzoeker -hoewel dit van hem kan worden verwacht- geen enkel bewijs kon leveren aangaande de door hem beweerde bloedwraak.

In dit verband merkt de Raad op dat verzoeker thans een beslissing van de rechtbank van het arrondissement Tropoje neerlegt, waaruit zou blijken dat zijn broer As. op de vlucht is ten gevolge van zijn veroordeling in Tropoje. Dit document zou volgens hem dan ook aantonen dat er wel degelijk een moord is gepleegd die de oorzaak van de bloedwraak vormt.

De Raad stelt echter vast dat dit stuk dateert van 12 augustus 1996.

Gelet op de werking van artikel 39/76 van de vreemdelingenwet kan dit document echter niet in overweging worden genomen. Voornoemd artikel bepaalt echter dat de geadieerde kamervoorzitter of de aangewezen rechter in vreemdelingenzaken slechts de nieuwe gegevens onderzoekt als aan de twee volgende voorwaarden is voldaan: deze nieuwe gegevens zijn opgenomen in het oorspronkelijk verzoekschrift en de verzoekende partij moet aantonen dat zij deze gegevens niet vroeger heeft kunnen inroepen in de administratieve procedure.

In afwijking van het tweede lid van artikel 39/76 van voornoemde wet, en desgevallend van artikel 39/60, tweede lid, kan de Raad met het oog op een goede rechtsbedeling beslissen om elk nieuw gegeven in aanmerking te nemen dat hem ter kennis wordt gebracht door de partijen, met inbegrip van hun verklaringen ter terechtzitting, onder de cumulatieve voorwaarden dat deze gegevens steun vinden in het rechtsplegingdossier, ze van die aard zijn dat ze op een zekere wijze het gegrond of ongegrond karakter van het beroep kunnen aantonen, en dat de partij aannemelijk maakt dat zij deze nieuwe gegevens niet eerder in de procedure kon meedelen.

Verzoeker maakt in zijn verzoekschrift echter niet aannemelijk waarom hij deze beslissing van de rechtbank niet vroeger heeft neergelegd of kon neerleggen. Derhalve blijven bovenstaande vaststellingen omtrent het gebrek aan bewijs aangaande cruciale elementen in zijn asielaanvraag overeind.

Ook het feit dat zijn neef aangevallen werd in Tirana wijst op geen enkele manier op die bloedwraak, hij stelt dat "*deze enkel een man met lang haar gezien heeft*" (CGVS 1, p. 14).

Eender wie kan zijn neef dus aangevallen hebben.

De vaststelling dat verzoeker twee maand na zijn aankomst in België wachtte om een asielaanvraag in te dienen, doet ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden vrees.

Van een persoon die beweert te vrezen voor zijn leven, kan in redelijkheid verwacht worden dat hij na aankomst in her onthaalland zonder talmen om bescherming vraagt.

Verzoeker laat in zijn verzoekschrift nog gelden dat voor zover er nog sprake zou zijn van de beweerde vaagheid, het bestaan van tegenstrijdigheden en het gebrek aan bewijsdocumenten, dit niet van aard is om van hem de erkenning van de status van vluchteling te weigeren.

De Raad repliceert echter dat bovenstaande ongerijmdheden en tegenstrijdigheden hun grondslag vinden in het administratief dossier en geen betrekking hebben op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek van verzoeker uit zijn land van herkomst (RvS 15 januari 2003, nr.114.472).

Gelet op het feit dat verzoeker evenmin enig bewijs kan leveren van de door hem voorgehouden problemen, stelt de Raad vast dat deze gegevens wel degelijk van aard zijn om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van zijn relaas en de weigering van de vluchtelingenstatus terecht is. Verzoeker draagt immers zelf de bewijslast van de door hem voorgehouden vrees; hij slaagt er niet in om die vrees aannemelijk te maken.

Waar verzoeker er meermaals op wijst dat de documentatie in het administratief dossier bevestigt dat er wel degelijk een reëel gevaar is voor bloedwraak in de streek waar hij vandaan komt, wijst de Raad erop dat de algemene toestand in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker zelf in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd.

Er dient niet alleen rekening te worden gehouden met wat gekend is over de situatie in zijn land van herkomst, doch ook met zijn persoonlijke situatie. Verzoeker moet in het licht van de objectieve informatie in zijn land van herkomst én zijn persoonlijke situatie, aannemelijk maken dat hij een gegronde vrees voor vervolging loopt. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Het feit dat bloedwraak in zijn streek voorkomt, bewijst immers geenszins dat verzoekers' familie in een bloedwraak is verwickeld.

Om dezelfde reden kan ook zijn verwijzing naar de publicatie '*Position on claims for refugee status under the 1951 Convention relating to the Status of Refugees based on a fear of persecution due to an individual's membership of a family or clan engaged in a blood feud*' van UNHCR niet volstaan.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij en zijn familie werkelijk in een bloedwraak verwickeld zou zijn. Gezien hij dit niet aannemelijk maakt, is ook de verwijzing naar een document waarin elementen worden aangereikt om de aard van het risico om terug te worden gestuurd naar het land van herkomst te bepalen in geval van bloedwraak, niet dienstig.

Ook zijn verweer dat hij vóór en tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal enorm zenuwachtig was, kan niet worden aangenomen om bovenstaande vaststellingen te ontcrachten. Iedere asielzoeker wordt tijdens de verhoren blootgesteld aan een zekere vorm van stress, maar dit doet geen afbreuk aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Bovendien is er geen informatie voorhanden waaruit zou blijken dat verzoeker uitzonderlijk veel stress leed waardoor hij niet in staat zou zijn geweest om verklaringen af te leggen op het Commissariaat-generaal.

Betreffende de door verzoeker aangehaalde schending van artikel 33 van Vluchtelingenverdrag, gezien volgens hem de bestreden beslissing hem *de facto* dwingt om terug te keren naar Albanië, merkt de Raad op dat voornoemd artikel een verbod tot uitzetting of terugleiding inhoudt dat enkel betrekking heeft op beslissingen op grond waarvan de vreemdeling, die als vluchteling is erkend, verplicht zou worden naar zijn land van herkomst terug te keren. Verzoeker is echter niet als vluchteling is erkend zodat dit artikel niet op hem van toepassing is.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizenddertien door:

mevr. M. BONTE

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE